

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Ærumna XXXIV. Domini per plateas urbis ignominiosa raptatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

hujus vitæ, habere semper cor meum in te, neque velle aliam consolationem, nisi quæ venerit à te: quia tu es verus consolator meus: & tu solus novisti necessitates meas, potesque mederi.

O sanctissima Virgo MARIA, Mater DEI, Protectio te quærentium! repræsenta meas necessitates oculis Domini: & quia libertas cordis mei radix est omnium malorum meorum, impetra mihi vincula sui amoris, & nodos Charitatis, ut semper maneam alligatus suæ divinæ majestati.

O Curia cælestis! quæ es tam secura & libera à miseriis hujus vitæ, & tam inflammata amore hujus Domini; recordare, pauperum exulum filiorum Adæ: duc tecum cor meum, ut corripatur igne, quo semper tu flagras. Amen.

ÆRVNA XXXIV.

Domini per plateas Urbis ignominiosa
rapratio.

I.

Quiens dies Veneris, toti generi humano felicissimus, longè diversis affectibus diversorum exceptus est. *Dies paratissimus*
Nam Christo Domino nostro nullus gravior, nullus *severus*
etiam illuxit optatior: nam is erat, in quo amor ejus, *omnium felicissimus*
tot annis vi obedientiæ & voluntatis paternæ conclusus & restrictus, pleno impetu, tamen non sine magna suæ humanitatis impensa, erumperet: neque toto vitæ suæ tempore alacrior unquam animo & spiritu fuit; quia vidit eo die se, plenâ tandem obtentâ victoriâ, terram cælo juncturum, omnium electorum corda suæ voluntati subjecturum, redempturum omnes peccatores, & humano generi aperturum æternos & infinitos thesauros. Mundus autem beatum hunc diem aspexit instar cæci, & ignorantis immensa bona, quæ ipsi præparabantur; ipse verò tanquam perditus ne sperare quidem poterat, vel cogitare. Sed inimici Domini, qui tora nocte arserant malitiâ, & à Deo derelicti fuerant, ut essent ministri diaboli in perimendo Christo, ac simul executores æterni consilii, licet hoc ignorarent; nullam sibi horam, aut partem ejus diei perdendam.

Ccc

dam

dam putaverunt, quâ suo odio erga illum satisfacere possent, ac promovere victoriam suæ malitiæ, donec obtinerent, quod animo destinaverant, in extremam suam ruinam, & maximam gloriam Christi.

*Obstinatio
in malo ju-
ctura rationem
evertit.*

II. Igitur primâ luce, inter quintam & sextam, ultro, non vocati, suo ipsos odio incitante, convenerunt apud Caipham, prout condixerant: ac stabilitis inter se capitibus accusationis, decreverunt nullo modo recedere à proposito, quidquid in contrarium objiceretur aut rationis, aut juris: sique Dominus defendere veller seipsum, contradictione, tumultu, clamoribus eum opprimere, ac Præsidem vi trahere in suam sententiam. Quod ut obtinerent facilius, nulli alteri causam committere voluerunt; sed ipsimet per seipsos Principes, Pontifices, Doctores, & Pharisei opinione sanctitatis & suæ personæ dignitate, justitiâ suffocatâ, quod statuerant, exequi. Itaque sine morâ, priusquam Pilatus aliis negotiis occuparetur, populusque tumultuandi tempus haberet, qui ante paucos dies Christum inusitatis honoribus & acclamationibus, etiam post severam eorum prohibitionem, exceperat; consultum judicaverunt, illum ignominiosè, trahendo per urbem, plebi facilè mutabili exosum & contemptibilem reddere. Sic productum è carcere non jam suo sanctissimo nomine, quod pronuntiare digni non erant, sed maledicti impostoris & venefici salutant, absque omni compassione ob ea, quæ intelligebant eâ nocte perpessum; cum acerbo sarcasmo interrogantes, ecquid miraculi patrare velit; alii Deum laudantes, qui patefecerit tandem ejus imposturas; & alia multa ingerentes, quæ non potuerunt non gravissimè animum ejus afficere. Et mox ligatum lictoribus tradiderunt, quàm cautissimè possent, simul & ignominiosissimè ducendum per plateas ad Præsidem, stipante illos armatorum multitudine, prohibentium, ne quis eum forsan erepturus propè accedat.

*Malevoli
instrumenta
in Datro-
nes.*

III. Hoc proposito eduxerunt eum è domo Caiphæ magno cum rumore ac strepitu, stipantes eum, & ut affligerent ejus amicos, nulli parcentes violentiæ & contumeliæ, raptando, urgendo ut properet, & alia omnia patrando, per quæ divinam ejus personam

sonam contemptibilem facerent. Ac Diabolus, qui regnabat in omnium animis, qui tantopere desiderabant illum insignibus injuriis proscindere, instigavit eos, ad omne genus blasphemiarum; verbâque tam nefanda & enormia, ut nemo satis ea comprehenderit. In quamcunque partem Dominus, rapientibus illis, vacillaret aut caderet, calcibus, pugnis, maledictis & contumeliis eum increpabant, ut homuncionem in toto mundo vilissimum: quanto ipse per modestiam, & opinionem virtutis venerabilior erat, tanto profanius & indignius habebatur. Atque ad hunc tumultum, sparsa per urbem fama, convolvit omnis populus, ut videret hunc novum & inexpectatum casum viri tantâ paulò antè gloriâ omnibus admirandi. Et quò major concursus, eò major vociferatio, ac Domini ignominia fuit, qui cùm tam contumeliosè traheretur per easdem plateas, per quas antea gratiosius inceserat, passim omnes sanando ac docendo; simulque taceret patienter ad omnia, quæ ipsi inferebantur, præsentibus, approbantibus, & incitantibus ipsis principibus & sacris personis; non aliud judicavit populus imprudens, quàm res ejus fuisse meras imposturas, hypocrisis & ludibria diabolica. Ita major pars amicorum ejus versa est in inimicos; & populus tantis ab eo beneficiis cumulatus, mutatus est in persecutorem: virtutes & miracula ejus in opinione plebis in materiam ignominiae. Quàm impossibile est assequi, quantum hæc omnia Domino molestiarum creaverint; tam nemo alius poterat ea tolerare; quòd nemo sit præditus amore infinito, qui Dominum corroboravit ad hæc omnia, & ad mensuram suam exaggeravit.

IV. Quatuor itinera fecit hoc manè inter has injurias: *Via Christi*
à Caipha ad Pilatum, ab hoc ad Herodem, hinc rursus ad Pilatum, *ad crucem*
& ab eo demum ad montem Calvariae cum cruce in humeris; *nos ad Deum*
præter alia duo noctu facta ab horto ad Annam, & ab isto ad *educti.*
Caipham: quas sex peregrinationes, qui amant Christum, obire possunt cum illo, compatiendo, & notando ejus exempla, sequendo sanctissima vestigia, & colligendo summa bona. quæ per illa nobis promeruit. Qui tantum spiritus non habet, conferat suas vias, quibus perit, his, quas Christus obiit pro se redimendo, & imploret humiliter ejus misericordiam, ut per ejus merita reduca-

tur in viam legis divinæ ad serviendum huic Domino. Multa virtutum exempla dedit in his itineribus Dominus, maxime humilitatis & patientiæ. In primo quidem per voluntariam obedientiam se resignans & offerens Patri æterno ad omnia suffe-
*Et ad glo-
riam æter-
nam*renda, quæ ordinaverat, permittendo se capi ut maleficum. In secundo, submittendo se iudicio suorum hostium, agentium omnia pro libitu, & ex malitia. In tertio amittendo existimationem, comparatam tot miraculis, virtutibus & exemplis. In quarto, cum esset ipse absolutus & supremus Dominus omnium, subeundo tribunal Herodis, quasi foret ei subditus. In quinto æternam suam sapientiam, & virtutem permisit haberi pro stultitia. In sexto facta sunt illi omnia contraria suis meritis, dum inter latrones reputatus est. Jam quis unquam dixisset, has esse rectas, certas & securas vias ad gloriam æternam, nisi filius Dei ipsemet eas tenuisset?

V. Videtur mihi David aliquid horum præsenfisse in spi-
*Pf 24. v. 4.*ritu cum dixit: *Vias tuas, Domine, demonstra mihi, & semitas tuas edoce me. Dirige me in veritate tuâ, & doce me: quia tu es DEVS Salvator meus, & te sustinui totâ die. Reminiscere miserationum tuarum, Domine, & misericordiarum tuarum, quæ à seculo sunt.*
*In dignita-
te constitu-
tis vultu
conditio re-
spicienda.* Quia licet videret David se ductum à Deo ex ovili ad regnum, ex persecutione Saulis ad Dominatum supra hostes suos, ex pau-
pere juvene ad sortem præclari ducis militiæ, ex homine obscuro ad dignitatem gloriosissimorum principum sui temporis, ex minimo natu inter fratres ad hoc, ut esset maximus in populo Dei, ex ignobili familiâ ad hoc, ut ex eo secundum carnem descenderet Filius Dei, atque adeo, fieret Patriarcha, Propheta, & exemplar justorum: nihilominus in omni suâ sublimitate, retinuit semper in viva memoria cum dulci quodam sensu vilem conditionem suam, è quâ fuit elevatus à Deo, & intimum quendam sui contemptum, ut vilissimus quisque. Et quando vaticinabatur de humiliationibus Domini in suâ passione, semper loquebatur de illis in suâ personâ; quasi his, qui Christum erant olim visuri, nihil magis invideret, quàm quòd ob oculos suos habituri erant Deum humiliatum, & majestatem ejus in terra concul-

conculcatam, & cruci affixam, cujus exemplum non possent non imitari cum gaudio. Et quamvis eum ipse visurus non esset, avertibat nihilominus oculos à celsitudine, ad quam elevatus erat, edoceri petens de secretis his viis ad cælum, plenis miserationum Dei, quæ tum erant ignotæ, ac postea primum aperiendæ electis, tanquam viæ regiæ. Has à longè salutabat, ad has aspirabat, his in spiritu conabatur occurrere. Hinc enim, cùm esset inter potentissimos sui temporis, quando à Deo castigabatur, & exercebatur rebus adversis per homines ingratos & nefarios, totum se ita submittebat, ac si ante oculos haberet exemplum Dei humiliati in terrâ. Ex quo colligas, quàm nos obligati simus ad idem faciendum, quibus bonitas ostendit & aperuit has vias consecratas vestigiis Filii Dei, suppliciter & ardentè petendo, ut per easdem nos ducere velit, & illuminare cæcitatem nostram, ut bene intelligamus hanc veritatem cælestem.

VI. Crediderim sanè, si suo tempore hoc exemplum Domini publicè propositum fuisset, Davidem nullam intermissurum occasionem, ut posset capi pro Domino, malè tractari per plateas, haberi pro stulto, & contumeliis affici, ut multi Sancti postea divinitus illustrati fecerunt. Nos, qui ad hoc nondum pervenimus, & videmus, quæ Dei benignitas est, tantum à nobis non exigì, quantum ad nostrum erga se amorem demerendum passus est Christus, quam excusationem habebimus, quòd vivamus sine continuâ curâ ipsi placendi in omnibus rebus, & evitandi vias peccati, abducentes à Deo? quam excusationem, quòd majestatem ejus non honoremus, neque cupiamus esse ejus discipuli & filii; quando nobis offertur aliqua occasio patientiæ, in toleranda re quapiam ignominiosa, vel contraria nostræ naturæ? ô si saltem in animo haberemus veram cognitionem ejus, quòd mereamur nostris peccatis, quòdque locus abjectus nobis debeat in terra! Multi quidem sunt in statu honorato & sublimi, quibus non est tantum animi, ut eum deserere velint pro Deo, & esse abjecti in mundo, ut fiant omnino conformes filio Dei. Sed tamen hi multum obligantur, ut saltem in animo suo se humilient, & omni studio in oculis Domini superbiam subigant, animo incedente

*Desiderium
Davidis
patientis
pro Christo*

*Animo se
humiliare
tenentur
omnes,*

dente per vias Domini, patientiâ, vilipensione sui ipsorum, acceptione humili de manu Dei adversorum quorumlibet, suspirando ad Christum, ut eis porrigat manum, nec se deserat gradientes hoc itinere, cum pudore, quod eum tam parum generose sequantur, & libentiùs insistant viis ab eo damnatis & seductricibus. Quod si fideliter animo servant absconditum sub externis pompis ad statum externum necessariis, quas lex Dei non prohibet, sine dubio quondam in iudicio, quando Christus veros suos imitatores remunerabitur, non secundum ea, quæ foris apparebant, sed secundum ea, quæ amabant & sectabantur intus in animo, id eis gloriosissimum erit. Nec parum valebit ad confusionem eorum, qui per vanitatem vitæ, & amorem propriæ carnis perdiderunt vera bona spiritûs. Quod si verò tales humiles solo corde, sic honorabuntur à Christo, quanto chariores erunt illi, qui & in animo, & in oculis mundi secuti sunt humilitatem & contemptum Domini? quanto verò detestabiliore illi, qui post factam vitæ Evangelicæ & Apostolicæ professionem sepositâ imitatione Christi, in Religione circumferunt secum memoriam & puncta honoris, humilitatis & sui contemptûs obliti? Omissis autem omnibus, quæ de hoc dici possent, & fallaciis, quas adinvenit humana malitia, ad miscendam vanitatem cum Christianitate, hoc solum dico, Christum in die Iudicii laturum sententiam secundum ea, quæ docuit; & ne quis ea minus intelligeret, ostendit in opere, ut nullus possit errare. Quia verò non est discipulus super Magistrum, nec servus major Domino suo; nulli favebit in rebus, quas tanto suo impendio declaravit se odisse, & in his, in quibus voluit, ut ipsum imitemur intus in animo, vel etiam foris in opere, si simus vitam perfectiorem professi.

Verbo, &
opere maxime Reli-
giosi.

E X E R C I T I U M

Circa ignominiosas raptationes Domini per plateas.

I.

Adhorta-
tio ad ani-
mam ut à

E Vigila, anima mea, à somno teporis & negligentiae tuæ: vide Dominum, quem Judæi condemnatum ad mortem, volunt educere

educere ad exequendam suam sceleratam sententiam. *Attende, homo & vide.* quàm ignominiosa itinera faciat hodie pro te. Vide, ut oculos habet introrsum recedentes. ob insomniam: vide vibices & lividam à pugnis faciem: casariam & barbam convulsam: vide, ut manibus religatis incedit, cum fune in collo: associare illi, & cogita, quàm magno illi constes. Vide, ut eum à Caiphâ ducunt ad Pilatum, tanquam turbatorem populi; à Pilato ad Herodem, ut falsum Regem & mancipium; ab Herode ad Pilatum, ut stultum; ab hoc ad crucem, ut latronem. Vide, ô peccatrix anima! innocentem agnellum in medio luporum: vide verbera, quæ infligunt; strepitum carnificum & militum; sermones & contemptum populi; irrisiõnem Pharisaëorum; clamores puerorum; maledictiones eum deducentium. Vide plateas consecratas ejus miraculis, & calentes adhuc operibus divini ejus amoris; per quas ante sex dies deductus fuit cum divinis honoribus & acclamationibus; nunc autem omnia versa in ignominiam. Vide ut mansuetissimus Agnus Dei tolerat omnia cum silentio, permittens ab unoquoque se tractari pro suâ malitiâ, & odio; non pro eo, quod meretur ejus divina majestas.

II. Quid jam tu dicis ad hæc, anima infelix, quæ vides? *ut Christi* quid ad hoc dicis, homo de terra & pulvere, & simul tam superbus? *stultus, ad tuos* quid est hoc, quod facere vides filium Dei, miserande peccator? *dicis raptum* quæ sunt hæc itinera, quæ ipse facit, & quis eum ducit? *um sequantur,* ô divine agnelle, qui tollis peccata mundi! ô Judex meus, Deus meus, & felicitas mea! aperi Domine, oculos meos, & illumina meum intellectum, ut intelligam vias, quibus incedis, & in illis videam perditionem aliarum. Tu sapientia æterna, quæ falli non potes, & omnia ponderas æquâ lance, recipiendo in te peccata mea, & infelices gressus meos, ut solveres mala, quæ commisi, noluisti dispensare tecum, nec mitigare, quæ commiserui. Neque tantum solvisti pro me; sed etiam ostendisti mihi vias rectas ad salutem. O lux mea divina! ô clara & æterna veritas! ignosce meæ cæcitati: illumina me, quia necdum te intelligo; multoqueminus cognosco meipsum. Monstra mihi, Domine, clarè vias tuas: doce me, duc me per tuam veritatem æternam; quia defixi oculos meos in te,

te, qui es Deus meus, Salvator meus, mea via, veritas, vita, & dux vitæ meæ. Recordare, Domine, infinitæ misericordiæ tuæ; & amoris, quo me sustinuisti; bonitatis, quâ me expectasti usque in hanc horam, ut me dirigeres in viam bonam, & ostenderes mihi mala mea, & errores meos; ut plangam eos coram te, ne ejicias me foras, sed per vias, quas me docuisti, deducas.

*Et ut per-
ditionis de-
testetur se-
mitas*

III. Hic, Domine, volo confiteri mala mea cum dolore ac poenitentia, & deplorare coram te vias & itinera mea, quibus ad perditionem contendi, & satis longè processi, ut me castiges, & in misericordia tua deducas per vias calî, ad quod me creasti. Aperi, Domine, paterna viscera tua; conjice in me misericordes oculos tuos: recipe me filium prodigum, pro quo tanta pateris. Tu mi bone Jesu! fecisti me ad imaginem, & similitudinem tuam creatum: consecrasti, & expiasti sacro baptismo pretiosi sanguinis tui, cujus virtute & gratia mundantur animæ. Et mox impressisti cordi meo, quas tenere debeam vias vitæ, Fidem, Spem, Charitatem: tu scripsisti in anima mea legem tuam, per quam possem venire ad te: tu multò antè, quàm nascerer, fecisti te meum Redemptorem, atque Doctorem, & præordinasti ad Ecclesiam Catholicam: pro me in illa reliquisti tuam doctrinam, claves regni calorum, & pignora æternorum bonorum. Potitus tandem usu rationis; & hoc totum, & alia multa inveni præparata ante oculos meos, tanquam vias ad vitam æternam. Si ego tanquam filius ac servus tuus voluissem hastenus per eas incedere, sicut in baptismo promisi, quàm nunc tibi essem conjunctus, Amor æternæ? quàm plena esset mens mea tuo lumine? quàm purus à peccatis, quæ feci? ô misericordia infinita! noli me confundere, ô bonitas æterna! noli me separare à te, ut mereor. Totum hoc sprevi, Deus meus, avertens oculos à te ad mundum & me. Secutus fui meam perversam voluntatem, non tuam. Credidi unum & aliud feci. Spem, quam in te habere debui, reposui in mendaciis & fallaciis vitæ. Amorem tibi soli debitum, posui in his, quæ odisti. O Deus meus! in quo posui meum amorem? in quo? Misericordia mea! in quo posui illum? Dominus meus! quis possit hoc scire, dicere sine rubore: extende Domine, divitias misericordiæ tuæ, ut me sustineas hâc horâ.

*Ne in iis
confunda-
tur.*

NB. Hic

NB. *Hic se detineat orans, quantum poterit, sigillatim recensendo graviora peccata totius vite, & ea, ad quæ sentit se magis propensum, quæq; magis impediunt bona spiritualia, & propter quæ Deo non placet: & cum intimo dolore animi se humiliet, & confundat coram Domino, quem videt, tanta pro se pati: ac postea dicat:*

IV. Talis, pro dolor! ego sum, Deus meus! En hic illum ^{*Via peccatoris via Christi patientis.*} miserabilem, pro quo tanta pateris. En vias malas, quibus in-
cessi, & per quas tu nunc duceres inter injurias & verbera. Ecce ^{*Christi patientis.*} hic vanitatem cogitationum mearum, vilitatem rerum, quas amavi, & absurditatem meæ miserabilis vitæ. In his consumpsi vires, quas mihi dedisti: his occupavi facultates animæ meæ: hæ fuerunt oblectationes meæ. Et tu, vita animæ meæ, ac Deus meus! ô quàm procùl ab isto corde ingrederis! quomodo te sprevi! quàm parvifeci: quæ mihi dedisti ac promissisti! ac talis cum sim; video me in hoc statu, te verò sic inhonoratum, sic despectum. Ego, Deus ^{*Propter vanitates nostras subannati.*} meus, tibi fidelis non fui; & tu tractaris ut proditor: ego insanus fui in meis vanitatibus; & tu, sapientia æterna, tractaris, ut fatuus: ego fui raptor gloriæ tuæ, & amoris tibi debiti; & tu Deus meus, tractaris ut latro. Ego, Domine, debui sic tractari: contra me debuerunt insurgere omnes creaturæ, ac ducere me cum ignominia per plateas, tanquam proditorem & ingratum tibi, Deus meus! & tanquam eum, qui deflexit à via, ut improbi solent. Et tu, Deus meus, & vita animæ meæ! parcis mihi, & offers te, ad patiendum, quod ego promerui. Adoro, Deus animæ meæ! infinitam hanc bonitatem: adoro amorem, quem erga me geris. Per eundem, Domine, te rogo, ignosce mihi, muta me, & in bonam viam dirige. Legem pone mihi, Domine, viam justificationum tuarum, & in illâ deduc me. Apprehende me manu, Domine, & curram post te in odorem caelestium unguentorum tuorum. Si me dimiseris, cadam sicut infans, & tanquam novus in his veritatibus tuis, & velut infirmus à malignitatibus meis. Sed si tu, Domine, velis, & me ducas in tua societate, omnia potero, & incedam alacriter. Obliviscere Domine, præteritorum malorum meorum, & ex nunc mei curam suscipe, ut me ducas in viis tuis, & à meis abducas.

*U. est noster
niferos, &
opendit n-
bis Patrem.*

V. O mi bone JESU, lumen oculorum meorum, lux igno-
rantiarum mearum, splendor illuminans tenebras meas! doce me
interius secretum viarum tuarum. Nonne tu, Domine, venisti,
ut mundo aperias caelum, vincas demonem & mundum, inimicos
nostros, & facias cognosci tecum Patrem aeternum? ut plantes
in animabus amorem tui, & rerum caelestium? ut eleves a terra
cor nostrum, & capiatur bonitate tua? ut saties nostra desideria,
medearis nostris necessitatibus, & omnibus bonis nos impleas, tam
gloriae, quam gratiae? Estne igitur, Domine, haec via ad res tan-
tas, propter quas venisti? o Secreta sapientiae Dei! o qui semper
prope te fuisset, Deus meus, contemplans & laudans opera &
mira consilia tua! His viis tuis confundis superbos, & exaltas hu-
miles, his dissolvīs glaciem cordium & inflammas: his obruis va-
nitatem mundi; erigis animas de stercore peccatorum: his trium-
phas inimicos tuos, & places Patri aeterno: his doces, illuminas,
inflammas, locupletas. O quam speciosi sunt gressus tui, Fili
Dei vivi! quam sapientia consilia tua, O Sapientia aeterna, quam
securae sunt viae tuae! ubi igitur manco ego, Deus meus, nisi me
ducas per semitas tuas? quando me videbo, Deus meus, amore
tui in eo statu, in quo te amore mei jam video? quando sic amabo
contemptum mei, ut hactenus amavi vanitatem vitae? quando
pro te patior, tuque me illuminas, continuo nauseo vitam, &
mundum averfor; video melius, quantum indigeam te; suspiro
ad te, desidero te, & vellem semper esse tecum, nec latum unguem
recedendo a te: quando verò carni bene est, nihil horum video,
sed omnium obliviscor. Quia igitur, Domine, viae tuae, quibus
tu graderis, mihi conveniunt, illas volo, per illas cupio incedere.
Sit jam finis, Domine, vitae meae praeteritae: sit finis caecitatis: in-
flammetur cor meum amore viarum tuarum: duc me misericor-
diter per itinera, quae tu facis, o mi amor, o vitae animae meae, o
lumen oculorum meorum, o Medice malorum meorum!

*B. Virgo
perfecte Filii
vestigia se-
quuta est*

O sanctissima Dei Mater, immaculata ovicula! quae licet non
iveris per istas injurias, tamen perfecte secuta es itinera Domini,
& his ipsis horis, quibus obivit arumnosas istas vias, egressa è tuis
aëdibus eum quaesivisti, plena lacrimis ac dolore, plena fide, &
amore,

amore, conformis per omnia divinæ voluntati. Ille patiēdo tu compatiēdo, & lacrimando, conjunctissimis ambo cordibus, mirificè placebatis Patri æterno. Ergo, Domina mea, Mater misericordiæ! quomodo possum ego ingredi aliam viam, quæ bona sit? Domina mea, & Angelorum Regina! juva me posthac, ut oderim meam malam vitam, & semper incedam per securam viam contemptûs & humilitatis. Fac tu mihi hanc securitatem, Domina animæ meæ! & impetra mihi ad hoc lucem & robur, quod non mereor.

O Spiritus Angelici, qui videtis & laudatis hæc admiranda consilia Dei! O cives curiæ cælestis, qui etiam aliquando incedebatis non rectè, sed postea imitatione Domini mutastis viam, & nunc experimini fructus harum ignominiarum illius, & gloriosi estis per humilitatem ejus, clarèque intuemini veritates istas cælestes; compatimini mihi pauperulo, & impetrare mihi unam scintillam luminis, quod vos habetis; & amoris, quo vos ardetis; ut per eam convertar, & ad societatem vestram perducar. Amen,

Æ R V M N A X X X V.
Christus habetur pro stulto.

I.

Deduxerunt Sacerdotes ac Principes Judæorum *Hypocrysis*
Dominum ad Pilatum tali figurâ, ut Præses cogitare *Judæorum.*
posset, aliquid extraordinarium accidisse cum illo:
& ut major opinioni fieret fides à dignitate personæ
illorum, tanquam religionis & sanctitatis custodum, ipsimet partes actoris contra eum sibi assumpserunt. Ne tamen contaminarentur, si festo Paschatis die, qui tunc erat, subirent domum hominis à sua religione alieni, foris manserunt. Ita cæcum est cor hominis, vitiis & corruptæ voluntatis gustui serviens, ut sæpe, existimationis suæ tuendæ causâ, sive alio humano respectu, magnam rationem habeat levium rerum, nullam autem earum, quæ maximi sunt momenti, utpote perditionem salutis æternæ, & alia gravissima damna inferentes incautis. Mortale odium Filii Dei, & Salvatoris dudum ipsis promissi, datique à Deo, falsa testimonia,

D d d 2

per,